

INVASIONS D' EUA A AMÈRICA LLATINA

MARTÍN CERRI

Argentina

El 1822 (només dotze anys després d'iniciat el moviment revolucionari independentista a Mèxic, Caracas i Buenos Aires) el govern nord-americà es va pronunciar pel reconeixement de la nostra independència. Fins llavors, tant el president Madison com el president Monroe s'havien negat a rebre els nostres representants i fins i tot havien demostrat una parcialitat molt poc «americanista» a favor d'Espanya.

El 1831 la nau de guerra nord-americana «Lexington» va arribar sota bandera francesa a les Illes Malvines, la qual cosa li va permetre prendre per sorpresa la guarnició militar i ocupar les illes. Un segle i mig després, en la Guerra de les Malvines de 1982, els EUA van ajudar a Anglaterra en contra nostra.

El 1845 el congrés nord-americà va aprovar l'annexió a aquest país del territori de Texas, que van prendre gràcies a la traïció i a la força.

El 1848 els EUA es van apoderar dels territoris de Nou Mèxic i Califòrnia, amb el «tractat de Guadalupe-Hidalgo» que van imposar al poble mexicà a la força.

El 1855/60, 1909, 1912 i 1926 els EUA van envair Nicaragua, va assassinar Benjamín Zeledón i van donar l'ordre per a l'assassinat de Cèsar A. Sandino, deixant com a capatàs de la seva dominació a la dinastia Somoza. D'aquesta Nicaragua sotmesa al «règim» van partir les tropes mercenàries que van envair Guatemala (1954) i Cuba (1961).

El 1898 els EUA van entrar a l'illa de Cuba, amb el pretext d'ajudar en la lluita dels cubans contra els colonialistes espanyols (que ja estaven pràcticament derrotats), van negar-se a retirar-se i es van imposar com a nous amos, van establir el poder del «règim» i es van apoderar de la badia de Guantánamo, on encara romanen avui. D'aquesta base estrangera instal·lada en territori cubà van sortir les tropes que el 1965 van envair República Dominicana.

El 1898 els EUA van pactar amb Espanya, a esquena del poble i sense la menor autoritat de part de cap d'aquests dos països estrangers, la cessió de l'illa de Puerto Rico als nord-americans, sobre la qual encara avui pesa l'ocupació colonial.

El 1978, el «Comitè de descolonització de l'ONU» va aprovar una resolució de l'assemblea general i va definir

Puerto Rico com a *colònia*, exigint l'autodeterminació de l'illa. El 1983 el «Moviment de Països No Alineats» va reiterar el seu suport al seu «inalienable dret a l'autodeterminació i a la independència».

El 1903 els EUA van atacar la regió centreamericana de la nostra Amèrica, on van fomentar amb les seves tropes una revolució separatista en el departament colombià de Panamà i, a canvi del seu reconeixement polític i del seu suport militar als insurrectes, van exigir i van obtenir la concessió d'una franja de terra per construir un canal interoceànic que necessitaven per als seus propis interessos imperials.

El 1915 els EUA van envair Haití, on una força de marines, com vulgars lladres, va desembarcar a Port-au-Prince, es va dirigir a les caixes fortes del Banc Nacional d'Haití i, a plena llum del dia, usant la força, van apoderar-se dels diners que hi havia (500.000 \$) i se'ls van emportar al seu país, on van ser dipositats a les caixes del City Bank. Els invasors van ocupar Haití fins a 1934 i quan se'n van anar van deixar la situació *en ordre* segons els interessos del *règim*, i el camí lliure a la tirania de la família Duvallier: Francisco (1957-1971) i el seu fill Juan Claudio fins a 1986. L'acció la van tornar a repetir el 1995, en el marc d'una operació de «neteja d'imatge».

El 1916 els EUA van envair República Dominicana, on el cap de les tropes estrangeres, «sota l'autoritat i per ordre del govern dels EUA» es va declarar a si mateix «suprem legislador, suprem jutge i suprem executor». No va quedar res dret. L'ocupació va durar fins al 1924 i, en anar-se'n, van deixar com a capatàs el tirà Leonidas Trujillo, més conegut com «el xacal del Carib», que es va mantenir en el govern 31 anys. En una ocasió, davant la matança d'unes 10.000 persones en mans de la tirania, el llavors president nord-americà, Franklin D. Roosevelt, va dir: «Jo sé que és un fill de puta, però és el nostre fill de puta». Més tard, quan Trujillo es va convertir en un destorb, la CIA va manar matar-lo.

El 1946 els EUA van organitzar l'enderrocament, l'inxament i assassinat del president de Bolívia, Gualberto Villarroel, amb la qual cosa van tornar a posar el poder a les mans del *règim*.

El 1954 els EUA van organitzar l'invasió mercenària a Guatemala, van dur a terme l'enderrocament de Jacobo Arbenz

i van tornar a imposar la seva dominació imperialista.

El 1954 els EUA van armar una confabulació prou poderosa com per aconseguir el suïcidi de Getúlio Vargas, president nacionalista de Brasil.

El 1955 els EUA van col·laborar amb Anglaterra en l'enderrocament de Juan Domingo Perón. Els capitalistes nord-americans es van apoderar de la indústria argentina i la van desmantellar, en un procés de desnacionalització de l'economia que van portar a terme durant 45 anys, el punt culminant del qual va executar el govern titella de Carlos Menem en la dècada de 1990.

El 1961 els EUA van organitzar, armar, proveir, finançar i transportar una banda de mercenaris que van envair Cuba per Platja Girón.

El 1964 els EUA van contribuir al cop militar a Brasil. Van estimular el cop i van mantenir-se a la rereguarda, per si hi hagués hagut alguna reacció popular.

El 1965 els EUA van envair novament la Rep. Dominicana, per aixafar l'alçament revolucionari popular, que estava a punt d'arribar al poder. Els ianquis van usar una força de 45.000 homes i, en anar-se'n, van deixar com a titella al servei dels seus interessos Joaquín Balaguer, que es va mantenir com a cap de govern fins a 1996. Amb aquesta intervenció i la de 1916, els EUA van tòrcer el destí de República Dominicana durant gairebé un segle.

El 1973 els EUA van organitzar i van dirigir l'enderrocament del president xilè Salvador Allende, i van deixar instal·lada en el poder la dictadura del general Augusto Pinochet.

El 1975 els EUA van promoure un cop institucional contra el president del Perú, Juan Velasco Alvarado, i van tornar a posar l'economia en mans del Fons Monetari Internacional, submergint el país en un caos.

El 1981 Els EUA van executar l'assassinat del general Omar Torrijos. Amb la seva mort, van aconseguir escapar el Moviment Nacional al Panamà i reprendre el control sobre aquest país.

El 1982 els EUA van ajudar per segona vegada en la història que Anglaterra ens arrabassés les nostres Illes Malvines. La base nord-americana de l'illa Ascensión, els satèl·lits ianquis en l'espai, armes, combustibles, míssils, i fins el servei diplomàtic de l'imperi, tot va ser posat al servei de l'agressió colonialista anglesa.

El 1983 els EUA van envair la petita illa de Granada, el govern de la qual havia acceptat rebre l'ajuda humanitària de metges, mestres i enginyers de Cuba. Van enderrocar el govern i van imposar un governador designat per la reina dels anglesos, Isabel II. La nova autoritat colonial va ser el «cavaller reial» Pablo Scoon, membre de la cort d'Anglaterra. L'assemblea general de l'ONU va condemnar la invasió.

Al llarg de deu anys (tota la dècada de 1980) els EUA van atacar Nicaragua mitjançant una agressió encoberta, que tenia per objectiu derrotar militarment la Revolució Sandinista o, si això no era possible, impedir-li aixecar el cap mitjançant el desenvolupament econòmic del país. Tots aquests anys els exguàrdies somocistas van ser finançats i armats pels EUA, que els va qualificar de «lluïtadors per la llibertat» i els va utilitzar per envair el territori, assassinar camperols, destruir collites, etc.

-Durant tota la dècada de 1980, els EUA van agredir El Salvador, van finançar el permanent subministrament d'armes a l'exèrcit local per contenir l'avanç del revolucionari Front Farabundo Martí d'Alliberament Nacional» (FMLN). Van sostenir des de fora un règim que, de no haver estat així, no hauria subsistit.

El 1989 els EUA van envair Panamà i van assassinar milers de civils i militars panamenys.

El 1995 els EUA van envair novament Haití, aquesta vegada per netejar la seva imatge internacional, ara com a *potència patrocinadora de governs democràtics*.

A partir de 1999 va passar a finançar la guerra contra Colòmbia. Els EUA proporcionen entrenament, armament, i gasten dos mil milions de dòlars per any en la seva assistència al govern. Tot amb la disculpa del narco. Si el problema fos aquest només caldria investigar els comptes bancaris dels grans bancs nord-americans o tancar les fàbriques nord-americanes d'acetona, principal producte de transformació de la fulla de coca en cocaïna.

A partir de la dècada del 1990 fins ara els EUA van instal·lar 21 noves instal·lacions militars, en forma de bases fixes, temporals o de trasllat de tropes. Mirant el mapa es pot veure la seva presència a Paraguai, Argentina, Bolívia, Equador, Colòmbia. Van reactivar les bases d'Aruba i Curaçao per vigilar Veneçuela. Van intensificar els entrenaments a l'illa portorriqueña de Vieques. I van signar un acord amb el govern FHC a Brasil per utilitzar la base aèria d'Alcántara.

Quan passarà el govern d'EUA a utilitzar les armes per imposar l'ALCA i el control de l'Amazònia, posseïda per set països llatinoamericans, la major reserva natural de biodiversitat i minerals, i receptacle d'un quart de l'aigua dolça del planeta?

Vegeu una informació inabastable sobre el tema a la xarxa: demaneu a qualsevol cercador paraules com «invasions dels Estats Units», «USA invasions», etc., o bé «Destino Manifiesto», «Manifest destiny», etc.

www2.truman.edu/~marc/resources/interventions.html

www.adital.org.br/asp2/noticia.asp?idioma=ES&noticia=6239